

שביעית י"ט – תרומות א:ג

פרק י: משנה ט – רוח חכמים

- (1) המְחֻזֵּר חֹב בַּשְּׁבִיעִית, רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה מִמֶּנּוּ.
- (2) הַלֹּה מִן הַגֵּר שֶׁנִּתְגַּיְרוּ בְּנָיו עִמּוֹ, לֹא יִחְזֹר לְבְנָיו. וְאִם הֶחְזִיר, רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה מִמֶּנּוּ.
- (3) כָּל הַמְּטַלְטֵלִין נִקְנִין בְּמִשְׁיָכָה. וְכָל הַמְּקַיִם אֶת דְּבָרוֹ, רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה מִמֶּנּוּ.

מסכת תרומות – פרק א: משנה א – חמשה

- חֲמִשָּׁה לֹא יִתְרָמוּ; וְאִם תְּרָמוּ, אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה:
(1) הַחֶרֶשׁ, (2) וְהַשּׁוֹטָה, (3) וְהַקָּטָן, (4) וְהַתּוֹרֵם אֶת שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ, (5) נִכְרִי שֶׁתָּרַם אֶת שֵׁל יִשְׂרָאֵל, אֶפְלוּ בְּרִשׁוֹת, אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.

פרק א: משנה ב – חרש

- חֶרֶשׁ הַמְּדַבֵּר וְאֵינוֹ שׁוֹמֵעַ, לֹא יִתָּרֵם; וְאִם תָּרַם, תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.
"חֶרֶשׁ" שֶׁדִּבְּרוּ בוֹ חֲכָמִים בְּכָל מְקוֹם, שְׂאִינוֹ לֹא שׁוֹמֵעַ וְלֹא מְדַבֵּר.

פרק א: משנה ג – קטן

- קָטָן שֶׁלֹּא הֵבִיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: אִם עַד שֶׁלֹּא בָּא לְעוֹנֵת נְדָרִים, אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. וּמִשְׁבָּא לְעוֹנֵת נְדָרִים, תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.

תרומות א:ד – א:ז

פרק א: משנה ד – זיתים

אין תורמין זיתים על השמן, ולא ענבים על היין.
ואם תרמו,
בית שמאי אומרים: תרומת עצמן בהם.
ובית הלל אומרים: אין תרומתן תרומה.

פרק א: משנה ה – ממתנות

אין תורמין:
(1) מן הלקט, (2) ומן השכחה, (3) ומן הפאה,
(4) ומן ההפקר,
(5) ולא ממעשר ראשון שנטלה תרומתו,
(6) ולא ממעשר שני והקדש שנפדו,
(7) ולא מן החיב על הפטור, (8) ולא מן הפטור על החיב,
(9) ולא מן התלוש על המחבר, (10) ולא מן המחבר על התלוש,
(11) ולא מן הקדש על הישן, (12) ולא מן הישן על הקדש,
(13) ולא מפרות הארץ על פרות חוצה לארץ,
(14) ולא מפרות חוצה לארץ על פרות הארץ.
ואם תרמו, אין תרומתן תרומה.

פרק א: משנה ו – חמשה

חמשה לא יתרמו; ואם תרמו, תרומתן תרומה.
(1) האלם, (2) והשכור, (3) והערום, (4) והסומא, (5) ובעל קרי,
לא יתרמו; ואם תרמו, תרומתן תרומה.

פרק א: משנה ז – במדה

אין תורמין לא במדה, ולא במשקל, ולא במנין.
אבל תורם הוא את המדוד ואת השקול ואת המנוי.
אין תורמין בסל ובקפה שהם של מדה,
אבל תורם הוא בהן חצין ושלישן.
לא יתרם בסאה חציה, שחציה מדה.

תרומות א:ח – ב:א

פרק א: משנה ח – שמן

אין תורמין שמן על זיתים הנכתשין, ולא יזן על ענבים הנדרכים.
ואם תרם, תרומתו תרומה, ויחזור ויתרם.
הראשונה מדמעת בפני עצמה, וחיבין עליה חמש,
אבל לא שניה.

פרק א: משנה ט – נמלך

ותורמין שמן על זיתים הנכתשים, ויזן על ענבים לעשותם צמוקים.
הרי שתתם שמן על זיתים לאכילה, וזיתים על זיתים לאכילה,
ויזן על ענבים לאכילה, וענבים על ענבים לאכילה,
ונמלך לדרכו, אינו צריך לתרם.

פרק א: משנה י – נגמרה

אין תורמין מדבר שנגמרה מלאכתו על דבר שלא נגמרה מלאכתו,
ולא מדבר שלא נגמרה מלאכתו על דבר שנגמרה מלאכתו,
ולא מדבר שלא נגמרה מלאכתו על דבר שלא נגמרה מלאכתו.
ואם תרמו, תרומתן תרומה.

פרק ב: משנה א – טהור על טמא

אין תורמין מטהור על הטמא; ואם תרמו, תרומתן תרומה.
באמת אמרו: העגול של דבלה שנטמא מקצתו,
תורם מן הטהור שיש בו על הטמא שיש בו;
וכן אגדה של ירק, וכן ערמה.
היו שני עגולים, שתי אגדות, שתי ערמות,
אחת טמאה ואחת טהורה,
לא יתרם מזה על זה.

רבי אליעזר אומר: תורמין מן הטהור על הטמא.

תרומות ב:ב – ב:ה

פרק ב: משנה ב – טמא על טהור

אין תורמין מן הטמא על הטהור.
ואם תרם: שוגג, תרומתו תרומה; ומזיד, לא עשה כלום.
וכן בן לוי שהיה לו מעשר טבל, היה מפריש עליו והולך:
שוגג, מה שעשה עשוי; מזיד, לא עשה כלום.
רבי יהודה אומר:
אם היה יודע בו בתחלה, אף על פי שהוא שוגג, לא עשה כלום.

פרק ב: משנה ג – הנאה מעבירה

המטביל כלים בשבת,
שוגג, ישתמש בהם; מזיד, לא ישתמש בהם.
המעשר והמבשל בשבת,
שוגג, יאכל; מזיד, לא יאכל.
הנוטע בשבת,
שוגג, יקיים; מזיד, יעקר.
ובשביעית: בין שוגג בין מזיד, יעקר.

פרק ב: משנה ד – אינו מינו

אין תורמין ממין על שאינו מינו; ואם תרם, אין תרומתו תרומה.
כל מין חטים אחד;
כל מין תאנים וגרוגרות ודבילה אחד;
ותורם מזה על זה.
כל מקום שיש פהו, תורם מן היפה.
וכל מקום שאין פהו, תורם מן המתקים.
רבי יהודה אומר: לעולם הוא תורם מן היפה.

פרק ב: משנה ה – בצל

תורמין בצל קטן שלם, ולא חצי בצל גדול.
רבי יהודה אומר: לא כי, אלא חצי בצל גדול.
וכן היה **רבי יהודה** אומר: תורמין בצלים מבני המדינה על הכופרים,
אבל לא מן הכופרים על בני המדינה, מפני שהוא מאכל פוליטיקני.

תרומות ב:ו – ג:ג

פרק ב: משנה ו – מזה על זה

וְתוֹרְמוֹן זֵיתֵי שָׁמוֹן עַל זֵיתֵי כֶּבֶשׂ, וְלֹא זֵיתֵי כֶּבֶשׂ עַל זֵיתֵי שָׁמוֹן;
וַיֵּין שְׂאִינוֹ מִבֶּשֶׂל עַל הַמִּבְשָׁל, וְלֹא מִן הַמִּבְשָׁל עַל שְׂאִינוֹ מִבֶּשֶׂל.
זֶה הַכֹּלל:
כָּל שֶׁהוּא כְּלָאִים בְּחִבְרוֹ, לֹא יִתְרֵם מִזֶּה עַל זֶה, אֲפִלוּ מִן הַיָּפֶה עַל הָרַע;
וְכָל שְׂאִינוֹ כְּלָאִים בְּחִבְרוֹ,
תוֹרֵם מִן הַיָּפֶה עַל הָרַע, אֲבָל לֹא מִן הָרַע עַל הַיָּפֶה.
וְאִם תֵּרֵם מִן הָרַע עַל הַיָּפֶה, תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה,
חוּץ מִן הַזּוּגִין עַל הַחֲטִיִּם, שְׂאִינֵן אֲכָל.
וְהַקְּשׁוֹת וְהַמְּלַפְפוֹן מִיֵּן אֶחָד.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: שְׁנֵי מִיֵּינִין.

פרק ג: משנה א – החמיץ

הַתוֹרֵם קִשׁוֹת וְנִמְצָאת מָרָה, אֲבִטִיחַ וְנִמְצָא סְרוּחַ,
תְּרוּמָה, וַיִּחְזֹר וַיִּתְרֵם.
הַתוֹרֵם חֲבִית שֶׁל יֵין וְנִמְצָאת שֶׁל חֶמֶץ,
אִם יָדוּעַ שֶׁהִיָּתָה שֶׁל חֶמֶץ עַד שֶׁלֹּא תֵרָמָה, אֵינָה תְּרוּמָה;
אִם מִשְׁתַּרְמָה הַחֲמִיץ, הֵרִי זֶה תְּרוּמָה.
אִם סָפֵק, תְּרוּמָה, וַיִּחְזֹר וַיִּתְרֵם.
הָרֵאשׁוֹנָה אֵינָה מְדַמְעֶת בְּפָנֶי עֲצָמָה, וְאִין חִיָּבִין עָלֶיהָ חֶמֶשׁ.
וְכֵן הַשְּׁנִיָּה.

פרק ג: משנה ב – לחולין

נִפְלָה אַחַת מִהֶן לְתוֹךְ הַחֲלִין, אֵינָה מְדַמְעֶתָן.
נִפְלָה שְׁנִיָּה לְמָקוֹם אַחֵר, אֵינָה מְדַמְעֶתָן.
נִפְלוּ שְׁתֵּיהֶן לְמָקוֹם אֶחָד, מְדַמְעוֹת כְּקִטְנָה שֶׁבִשְׁתֵּיהֶן.

פרק ג: משנה ג – שתפין

הַשְּׁתַּפִּין שֶׁתֵּרְמוּ זֶה אַחֵר זֶה,
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: תְּרוּמַת שְׁנֵיהֶם תְּרוּמָה.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: תְּרוּמַת הָרֵאשׁוֹן תְּרוּמָה.

רבי יוסי אומר: אם תרם הראשון כשעור, אין תרומת השני תרומה;
ואם לא תרם הראשון כשעור, תרומת השני תרומה.

תרומות ג:ד – ג:ז

פרק ג: משנה ד – בטל

בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים? בְּשֵׁלָא דְּבַר;
אֲבַל הַרְשָׁה אֶת בֶּן בֵּיתוֹ אוֹ אֶת עַבְדּוֹ אוֹ אֶת שְׁפָחָתוֹ לְתַרַם,
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.
בְּטַל: אִם עַד שְׁלָא תַרַם בְּטַל, אִין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה;
וְאִם מִשְׁתַּרַם בְּטַל, תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.
הַפּוֹעֲלִים אִין לְהוֹן רְשׁוּת לְתַרַם,
חוּץ מִן הַדְּרוּכוֹת, שְׁהוֹן מְטַמְּאִים אֶת הַגֵּת מִיָּד.

פרק ג: משנה ה – קרא שם

הָאוֹמֵר:
"תְּרוּמַת הַכֶּרִי זֶה בְּתוֹכוֹ, וּמַעֲשְׂרוֹתָיו בְּתוֹכוֹ, תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר זֶה בְּתוֹכוֹ",
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: קָרָא שֵׁם.
וְחַכְמִים אוֹמְרִים: עַד שְׁיֹאמְרוּ: "בְּצַפּוֹנוֹ" אוֹ "בְּדְרוֹמוֹ".
רַבִּי אֱלֵעָזָר חֶסְמָא אוֹמֵר: הָאוֹמֵר: "תְּרוּמַת הַכֶּרִי מִמְּנוֹ עָלָיו", קָרָא שֵׁם.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
הָאוֹמֵר: "עֲשׂוֹר מַעֲשֵׂר זֶה עֲשׂוֹי תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר עָלָיו", קָרָא שֵׁם.

פרק ג: משנה ו – המקדים

הַמְּקַדִּים תְּרוּמָה לְבְכוּרִים, מַעֲשֵׂר רִאשׁוֹן לְתְרוּמָה, וּמַעֲשֵׂר שֵׁנִי לְרִאשׁוֹן,
אִף עַל פִּי שֶׁהוּא עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשָׂה, מַה שְׁעָשָׂה עֲשׂוֹי,
שְׁנֵאמַר: (שְׁמוֹת כב) "מִלֵּאֲתָד וְדַמְעָד לֹא תֵאָחֵר".

פרק ג: משנה ז – בכורים

וּמִנֵּין שְׁיִקְדָּמוּ הַבְּכוּרִים לְתְרוּמָה?
זֶה קְרוֹי תְּרוּמָה וְרֵאשִׁית, וְזֶה קְרוֹי תְּרוּמָה וְרֵאשִׁית!
אֵלָא יִקְדָּמוּ בְכוּרִים, שְׁהוֹן בְּכוּרִים לְכָל;
וְתְרוּמָה לְרִאשׁוֹן, שְׁהִיא רֵאשִׁית;
וּמַעֲשֵׂר רִאשׁוֹן לְשֵׁנִי, שְׁיֵשׁ בּוֹ רֵאשִׁית.

תרומות ג:ח – ד:ב

פרק ג: משנה ח – פיו ולבו

המתכוון לומר "תְּרוּמָה" ואמר "מַעֲשֵׂר", "מַעֲשֵׂר" ואמר "תְּרוּמָה",
"עוֹלָה" ואמר "שְׁלָמִים", "שְׁלָמִים" ואמר "עוֹלָה",
"שְׂאִינִי נִכְנָס לְבֵית זֶה" ואמר "לְזֶה", "שְׂאִינִי נִהְנֶה לְזֶה" ואמר "לְזֶה",
לא אמר כלום, עד שיהיו פיו ולבו שוין.

פרק ג: משנה ט – נכרי

הנכרי והכותי, תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה, ומַעֲשְׂרוֹתֶיהֶן מַעֲשֵׂר, והֶקְדָּשׁוֹ הֶקְדֵּשׁ.
רַבִּי יְהוּדָה אומר: אין לנכרי כֶּרֶם רְבָעִי.
וְחֻכְמִים אומרים: יש לו.
תְּרוּמַת הַנִּכְרִי מִדְּמַעַת, וְחִיבִין עָלֶיהָ חֶמֶשׁ.
וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פוטר.

פרק ד: משנה א – מקצת

הַמְּפָרִישׁ מִקְצַת תְּרוּמָה ומַעֲשְׂרוֹת,
מוֹצִיא מִמֶּנּוּ תְּרוּמָה עָלָיו, אֲבָל לֹא לְמָקוֹם אַחֵר.
רַבִּי מֵאִיר אומר: אף מוציא הוא מִמָּקוֹם אַחֵר תְּרוּמָה ומַעֲשְׂרוֹת.

פרק ד: משנה ב – מגורה

מִי שֶׁהָיוּ פְּרוּתָיו בַּמְּגוּרָה, וְנָתַן סָאָה לְבֵן לְוִי וְסָאָה לְעַנִּי,
מְפָרִישׁ עַד שְׂמֹנֶה סָאִין וְאוֹכְלוֹ, דְּבַרִּי **רַבִּי מֵאִיר**.
וְחֻכְמִים אומרים: אינו מְפָרִישׁ אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן.

תרומות ד:ג – ד:ו

פרק ד: משנה ג – שיעור

שיעור תרומה:

- (1) עין יפה, אחד מארבעים. **בית שמאי** אומרים: משלשים.
 - (2) והבינונית, מחמשים.
 - (3) והרעה, מששים.
- תרם ועלה בידו אחד מששים, תרומה, ואינו צריך לתרם.
חזר והוסיף, חיב במעשרות.
עלה בידו מששים ואחד,
תרומה, ויחזר ויתרם כמות שהוא למוד, במדה ובמשקל ובמנין.
רבי יהודה אומר: אף שלא מן המקור.

פרק ד: משנה ד – שליח

האומר לשלוחו: "צא ותרם", תורם כדעתו של בעל הבית.
אם אינו יודע דעתו של בעל הבית, תורם כבינונית – אחד מחמשים.
פחת עשרה או הוסיף עשרה, תרומתו תרומה.
אם נתכוון להוסיף אפלו אחת, אין תרומתו תרומה.

פרק ד: משנה ה – המרבה

המרבה בתרומה,
רבי אליעזר אומר: אחד מעשרה, כתרומת מעשר;
יתר מכאן, יעשנה תרומת מעשר למקום אחר.
רבי ישמעאל אומר: מחצה חלין ומחצה תרומה.
רבי טרפון ורבי עקיבא אומרים: עד שישייר שם חלין.

פרק ד: משנה ו – ג' פרקים

בשלושה פרקים משערים את הפלפלה:
(1) בבפורות, (2) ובסיפות, (3) ובאמצע הקיץ.
המונה משבח.
והמודד משבח ממנו.
והשוקל משבח משלשתו.

תרומות ד:ז – ד:י

פרק ד: משנה ז – עולה

רבי אליעזר אומר: תרומה עולה באחד ומאה.
רבי יהושע אומר: במאה ועוד; ו"עוד" זה, אין לו שעור.
רבי יוסי בן משלם אומר: ו"עוד" קב למאה סאה, שתי שותות למדממע.

פרק ד: משנה ח – תאנים

רבי יהושע אומר:
 תאנים שחורות מעלות את הלבנות, לבנות, מעלות את השחורות.
 עגולי דבלה,
 הגדולים מעלים את הקטנים, והקטנים מעלים את הגדולים.
 העגולים מעלים את המלבנים, והמלבנים מעלים את העגולים.
רבי אליעזר אוסר.
ורבי עקיבא אומר: בידוע מה נפלה, אין מעלות זו את זו,
 וכשאינו ידוע מה נפלה, מעלות זו את זו.

פרק ד: משנה ט – מה נפלה

כיצד?
 חמשים תאנים שחורות וּחמשים לבנות,
 נפלה שחורה, שחורות אסורות והלבנות מתרות.
 נפלה לבנה, לבנות אסורות ושחורות מתרות.
 בשאינו ידוע מה נפלה, מעלות זו את זו.
 בזו **רבי אליעזר** מחמיר, ו**רבי יהושע** מקל.

פרק ד: משנה י – ר"א מקל

ובזו **רבי אליעזר** מקל, ו**רבי יהושע** מחמיר:
 בדורס ליטרא קציעות על פי הפד ואינו יודע איזוהי,
רבי אליעזר אומר: רואין אותן כאלו הן פרודות,
 והתחתונות מעלות את העליונות.
רבי יהושע אומר: לא תעלה עד שיהיו שם מאה כדים.

תרומות ד'יא – ה:א

פרק ד: משנה יא – מגורה

סָאָה תְרוּמָה שְׁנֵפֵלָה עַל פִּי מְגוּרָה וְקִפְאָה, **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** אוֹמֵר: אִם יֵשׁ בְּקִפּוּי מֵאָה סָאָה, תִּעְלָה בְּאֶחָד וּמֵאָה. וְ**רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ** אוֹמֵר: לֹא תִעְלָה. סָאָה תְרוּמָה שְׁנֵפֵלָה עַל פִּי מְגוּרָה, יִקְפְּאָנָה. וְאִם כֵּן, לָמָּה אָמְרוּ תְרוּמָה עוֹלָה בְּאֶחָד וּמֵאָה? אִם אֵינוֹ יְדוּעַ אִם בְּלוּלוֹת הוּן, אוֹ לֹאִין נִפְלָה.

פרק ד: משנה יב – קפות

שְׁתֵּי קִפּוֹת וּשְׁתֵּי מְגוּרוֹת שְׁנֵפֵלָה סָאָה תְרוּמָה לְתוֹךְ אַחַת מֵהוֹן, וְאִין יְדוּעַ לֹאִיזוּ מֵהוֹן נִפְלָה, מְעֻלוֹת זוֹ אֵת זוֹ. **רַבִּי שְׁמַעוֹן** אוֹמֵר: אִפְלוּ הֵם בְּשְׁתֵּי עֵירוֹת, מְעֻלוֹת זוֹ אֵת זוֹ.

פרק ד: משנה יג – חצי

אָמַר **רַבִּי יוֹסִי**: מַעֲשֶׂה בָּא לְפָנַי **רַבִּי עֲקִיבָא**, בְּחֻמְשִׁים אֲגָדוֹת שֶׁל יָרֵק, שְׁנֵפֵלָה אַחַת מֵהוֹן לְתוֹכָן חֻצִּיָּה תְרוּמָה, וְאָמַרְתִּי לְפָנָיו: "תִּעְלָה"; לֹא שֶׁהַתְרוּמָה תִּעְלָה בְּחֻמְשִׁים וְאֶחָד, אֲלֵא שֶׁהָיוּ שֵׁם מֵאָה וּשְׁנַיִ חֻצִּיִּים.

פרק ה: משנה א – פחות ממאה

- (1) סָאָה תְרוּמָה טְמֵאָה שְׁנֵפֵלָה לְפָחוֹת מִמֵּאָה חֲלִין, אוֹ לְמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן, אוֹ לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי, אוֹ לְהֶקְדָּשׁ, בֵּין טְמֵאִין בֵּין טְהוֹרִים, יִרְקְבוּ.
- (2) אִם טְהוֹרָה הִיְתָה אוֹתָהּ הַסָּאָה, יִמְכְּרוּ לְכַהֲנִים בְּדָמֵי תְרוּמָה, חוּץ מִדָּמֵי אוֹתָהּ סָאָה. וְאִם לְמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן נִפְלָה, יִקְרָא שֵׁם לְתֵרוּמַת מַעֲשֵׂר. וְאִם לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי אוֹ לְהֶקְדָּשׁ נִפְלָה, הָרִי אֵלוֹ יִפְדוּ.
- (3) וְאִם טְמֵאִים הָיוּ אוֹתָן הַחֲלִין, יֵאָכְלוּ נִקְוָדִים אוֹ קִלְיוֹת, אוֹ יִלוּשׁוּ בְּמֵי פְרוֹת, אוֹ יִתְחַלְקוּ לְעִסוֹת, כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּמִקּוֹם אֶחָד כְּבִיצָה.

תרומות ה:ב – ה:ה

פרק ה: משנה ב – טמאה במאה

סָאָה תְּרוּמָה טְמֵאָה שֶׁנִּפְּלָה לְתוֹךְ מֵאָה חֲלִין טְהוֹרִין,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: תְּרוֹם וְתִשְׂרֹף,
 שְׂאֵנִי אוֹמֵר: סָאָה שֶׁנִּפְּלָה הִיא סָאָה שְׁעֵלְתָּה.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: תֵּעָלֶה וְתֵאָכַל נְקוּדִים אוֹ קְלִיּוֹת, אוֹ תְלוּשׁ בְּמֵי פְרוֹת,
 אוֹ תִתְחַלֵּק לְעִסוֹת, כִּדִּי שְׁלֵא יִהְיֶה בְּמִקוֹם אֶחָד כְּבִיצָה.

פרק ה: משנה ג – מאה בטמאין

סָאָה תְּרוּמָה טְהוֹרָה שֶׁנִּפְּלָה לְמֵאָה חֲלִין טְמֵאִין,
 תֵּעָלֶה וְתֵאָכַל נְקוּדִים אוֹ קְלִיּוֹת, אוֹ תְלוּשׁ בְּמֵי פְרוֹת,
 אוֹ תִתְחַלֵּק לְעִסוֹת, כִּדִּי שְׁלֵא יִהְיֶה בְּמִקוֹם אֶחָד כְּבִיצָה.

פרק ה: משנה ד – תרומה בתרומה

סָאָה תְּרוּמָה טְמֵאָה שֶׁנִּפְּלָה לְמֵאָה סָאָה תְּרוּמָה טְהוֹרָה,
בֵּית שְׁמַאי אוֹסְרִים, וְ**בֵּית הַלֵּל** מְתִירִין.
 אָמְרוּ בֵּית הַלֵּל לְבֵית שְׁמַאי:
 הוֹאִיל וְטְהוֹרָה אֶסוּרָה לְזָרִים וְטְמֵאָה אֶסוּרָה לְכַהֲנִים,
 מָה טְהוֹרָה עוֹלָה, אִף טְמֵאָה תֵּעָלֶה!
 אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׁמַאי: לֹא!
 אִם הֶעֱלוּ הַחֲלִין הַקָּלִין, הַמְתִּירִין לְזָרִים, אֶת הַטְּהוֹרָה,
 תֵּעָלֶה תְּרוּמָה הַחֲמוּרָה, הַאֶסוּרָה לְזָרִים, אֶת הַטְּמֵאָה?
 לְאַחַר שֶׁהוֹדוּ, **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** אוֹמֵר: תְּרוֹם וְתִשְׂרֹף.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: אֲבָדָה בְּמַעוֹטָה.

פרק ה: משנה ה – הגביה ונפל

סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְּלָה לְמֵאָה, הַגְּבִיָּה וְנִפְּלָה לְמִקוֹם אַחֵר,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: מְדַמְעֵת כְּתְרוּמָה וְדָאִי.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: אֵינָה מְדַמְעֵת אֶלָּא לְפִי חֲשָׁבוֹן.

תרומות ה:ו – ה:ט

פרק ה: משנה ו – נפל

סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְּלָה לְפָחוֹת מִמָּאָה וְנִדְמָעוּ, וְנִפְּל מִן הַמִּדְמָע לְמִקוֹם אַחֵר, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: מִדְמָעַת כְּתְרוּמָה וְדָאֵי וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:

- (1) אֵין הַמִּדְמָע מִדְמָע אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן,
- (2) וְאֵין הַמְּחַמֵּץ מְחַמֵּץ אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן,
- (3) וְאֵין הַמֵּים שְׂאוּבִים פּוֹסְלִים אֶת הַמְּקוֹה אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן.

פרק ה: משנה ז – נפלה אחרת

סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְּלָה לְמָאָה, הַגְּבִיָּה וְנִפְּלָה אַחֲרֶיהָ, הַגְּבִיָּה וְנִפְּלָה אַחֲרֶיהָ, הָרִי זֶה מְתַרֵּת, עַד שֶׁתִּרְבֶּה תְּרוּמָה עַל הַחֲלִין.

פרק ה: משנה ח – לא הספיק

סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְּלָה לְמָאָה, וְלֹא הִסְפִּיק לְהַגְּבִיָּה עַד שֶׁנִּפְּלָה אַחֲרֶיהָ, הָרִי זֶה אֶסוּרָה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר.

פרק ה: משנה ט – טחן

סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְּלָה לְמָאָה, וְטָחָנָה וּפְחָתָהּ, כְּשֵׁם שֶׁפְּחָתָהּ הַחֲלִין, כִּד פְּחָתָהּ הַתְּרוּמָה, וּמְתַר. סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְּלָה לְפָחוֹת מִמָּאָה, וְטָחָנָה וְהוֹתִירוּ, כְּשֵׁם שֶׁהוֹתִירוּ הַחֲלִין, כִּד הוֹתִירָהּ הַתְּרוּמָה, וְאֶסוּר. אִם יָדוּעַ שֶׁהַחֲטִים שֶׁל חֲלִין יָפוּת מִשְׁל תְּרוּמָה, מְתַר. סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְּלָה לְפָחוֹת מִמָּאָה, וְאַחֵר כִּן נִפְּלוּ שְׁם חֲלִין, אִם שׁוּגַג, מְתַר; וְאִם מְזִיד, אֶסוּר.

תרומות ו:א – ו:ד

פרק ו: משנה א – חמש

האוכל תרומה שוגג, משלם קרן וחמש.
אחד האוכל, ואחד השוטה, ואחד הסד, ואחד תרומה טמאה, משלם חמשה וחמש חמשה.
אינו משלם תרומה, אלא חלין מתקנים, והם נעשין תרומה, והתשלומין תרומה.
אם רצה הכהן למחל, אינו מוחל.

פרק ו: משנה בבת ישראל

בת ישראל שאכלה תרומה ואחר כך נשאת לכהן, אם תרומה שלא זכה בה כהן אכלה, משלמת קרן וחמש לעצמה; ואם תרומה שזכה בה כהן אכלה, משלמת קרן לבעלים, וחמש לעצמה, מפני שאמרו:
האוכל תרומה שוגג, משלם קרן לבעלים, וחמש לכל מי שירצה.

פרק ו: משנה ג – פועליו

המאכיל את פועליו ואת אורחיו תרומה, הוא משלם את הקרן, והם משלמין את החמש, דברי רבי מאיר. **וחכמים** אומרים: הם משלמין קרן וחמש, והוא משלם להם דמי סעודתן.

פרק ו: משנה ד – גונב

הגונב תרומה ולא אכלה, משלם תשלומי כפל דמי תרומה. אכלה, משלם שני קרנים וחמש: קרן וחמש מן החלין, וקרן דמי תרומה. גנב תרומת הקדש ואכלה, משלם שני חמשים וקרן, שאין בהקדש תשלומי כפל.

תרומות וזה – ז:ב

פרק ו: משנה ה – ממתנות

אין משלמין מן הלקט, ומן השכחה, ומן הפאה, ומן ההפקר, ולא ממועשר ראשון שנטלה תרומתו, ולא ממועשר שני והקדש שנפדו, שאין הקדש פודה את הקדש, דברי רבי מאיר. וחכמים מתירין באלו.

פרק ו: משנה ו – אינו מינו

רבי אליעזר אומר: משלמין ממין על שאינו מינו, בלבד שישלם מן היפה על הרע. ורבי עקיבא אומר: אין משלמין אלא ממין על מינו. לפיכך, אם אכל קשואין של ערב שביעית, ימותין לקשואין של מוצאי שביעית, וישלם מהם. ממוקום שרבי אליעזר מקל, משם רבי עקיבא מחמיר, שנאמר (ויקרא כב): "ונתן לכהן את הקדש" – כל שהוא ראוי להיות קדש, דברי רבי אליעזר. ורבי עקיבא אומר: "ונתן לכהן את הקדש" – קדש שאכל.

פרק ז: משנה א – אוכל מזיד

האוכל תרומה מזיד, משלם את הקרן ואינו משלם את החמש. התשלומין חלין. אם רצה הכהן למחל, מוחל.

פרק ז: משנה ב – בת כהן

בת כהן שנשאת לישראל ואחר כך אכלה תרומה, משלמת את הקרן ואינה משלמת את החמש, ומיתתה בשרפה. נשאת לאחד מכל הפסולין, משלמת קרן וחמש, ומיתתה בחנק, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: זו וזו משלמות את הקרן ואינן משלמות את החמש, ומיתתן בשרפה.

תרומות זג – ז:ז

פרק ז: משנה ג – מאכיל

(1) המאכיל את בניו קטנים, (2) ואת עבדיו בין גדולים בין קטנים, (3) האוכל תרומת חוצה לארץ, (4) והאוכל פחות מכזית תרומה, משלם את הקרון, ואינו משלם את החמש; והתשלומין חלין; אם רצה הכהן למחל, מוחל.

פרק ז: משנה ד – הכלל

זה הכלל: כל המשלם קרון וחמש, התשלומין תרומה; אם רצה הכהן למחל, אינו מוחל. וכל המשלם את הקרון ואינו משלם את החמש, התשלומין חלין; אם רצה הכהן למחל, מוחל.

פרק ז: משנה ה – קפות

שתי קפות, אחת של תרומה ואחת של חלין, שנפלה סאה תרומה לתוך אחת מהן ואין ידוע לאיזו מהן נפלה, הרי אני אומר: לתוך של תרומה נפלה. אין ידוע איזו היא של תרומה ואיזו היא של חלין, אכל אחת מהן, פטור; והשניה, נוהג בה בתרומה; וחיבת בחלה, דברי רבי מאיר. רבי יוסי פוטר. אכל אחר את השניה, פטור. אכל אחד את שתיהן, משלם כקטנה שבשתיהן.

פרק ז: משנה ו – לחולין

נפלה אחת מהן לתוך החלין, אינה מדמעתו, והשניה, נוהג בה בתרומה; וחיבת בחלה, דברי רבי מאיר.

רבי יוסי פוטר.

נפלה שניה למקום אחר, אינה מדמעתו.
נפלו שתיהן למקום אחד, מדמעות בקטנה שבשתיהן.

תרומות ז:ז – ח:ג

פרק ז: משנה ז – זרע

זרע את אחת מהן, פטור;
והשניה, נוהג בה בתרומה;
וחיבת בחלה, דברי רבי מאיר.
ורבי יוסי פוטר.
זרע אחר את השניה, פטור.
זרע אחד את שתיהן: בדבר שזרעו כלה, מתר,
ובדבר שאין זרעו כלה, אסור.

פרק ח: משנה א – היה אוכל

(1) האשה שהיתה אוכלת בתרומה,
באו ואמרו לה: "מות בעליך" או "גרשך";
(2) וכן העבד שהיה אוכל בתרומה, ובאו ואמרו לו:
"מות רבך", או "מכרך לישראל", או "נתנדך במתנה", או "עשאך בן חורין";
(3) וכן כהן שהיה אוכל בתרומה, ונודע שהוא בן גרושה או בן חלוצה,
רבי אליעזר מחייב קרן וחמש, ורבי יהושע פוטר.
היה עומד ומקריב על גבי המזבח, ונודע שהוא בן גרושה או בן חלוצה,
רבי אליעזר אומר: כל הקרבנות שהקריב על גבי המזבח, פסולים.
ורבי יהושע מכשיר.
נודע שהוא בעל מום, עבודתו פסולה.

פרק ח: משנה ב – בפיו

וכלם שהיתה תרומה בתוך פיהם,
רבי אליעזר אומר: יבלעו. ורבי יהושע אומר: יפלטו.
אמרו לו: "נטמאת" ו"נטמאת תרומה",
רבי אליעזר אומר: יבלעו. ורבי יהושע אומר: יפלטו.
"טמא היתה" ו"טמאה היתה תרומה",
או נודע שהוא טבל, ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו,
ומעשר שני והקדש שלא נפדו, או שטעם טעם פשפש לתוך פיו,
הרי זה יפלט.

פרק ח: משנה ג – יגמור

הָיָה אוֹכֵל בְּאֶשְׁכּוֹל וְנִכְנַס מִן הַגָּנָה לְחֻצָּה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: יִגְמֹר. וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר: לֹא יִגְמֹר.
חֻשְׁכָּה לַיְלִי שַׁבָּת,
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר: יִגְמֹר. וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: לֹא יִגְמֹר.

תרומות ח:ד – ח:ז

פרק ח: משנה ד – גלוי

זין של תרומה שנתגלה, ישפד; ואין צריך לומר של חלין.
שלשה משקין אסורים משום גלוי: (1) המים, (2) והיין, (3) והחלב;
ושאר כל המשקין מתרים.
כמה ישהו ויהיו אסורין?
כדי שיצא הרחש ממוקום קרוב וישתה.

פרק ח: משנה ה – שיעור

שיעור המים המגליו, כדי שתאבד בהם המרה.
רבי יוסי אומר: בכלים, כל שהו; ובקרקעות, ארבעים סאה.

פרק ח: משנה ו – נקורים

נקורי תאנים, וענבים, וקשואין, והדלועין, והאבטיחים, והמלפפונות,
אפלו הם כפר, אחד גדול ואחד קטן, אחד תלוש ואחד מחבר,
כל שיש בו לחה, אסור.
ונשוכת הנחש אסורה, מפני סכנת נפשות.

פרק ח: משנה ז – משמרת

המשמרת של זין, אסורה משום גלוי.
רבי נחמיה מתיר.

תרומות ח:ח – ח:יא

פרק ח: משנה ח – ספק טמאה

חֲבִית שֶׁל תְּרוּמָה שְׁנוּלַד בֶּה סֶפֶק טִמְאָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר: אִם הִיְתָה מִנְחַת בְּמִקּוֹם תְּרֵפָה, יִנְיַחָנָה בְּמִקּוֹם הַמִּצְנָע;
וְאִם הִיְתָה מִגִּלָּה, יִכְסֶנָּה.
וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר: אִם הִיְתָה מִנְחַת בְּמִקּוֹם מִצְנָע, יִנְיַחָנָה בְּמִקּוֹם תְּרֵפָה;
וְאִם הִיְתָה מִכֶּסֶה, יִגְלָנָה.
רַבִּן גַּמְלִיאֵל אָמַר: אַל יִחַדֵּשׁ בָּהּ דָּבָר.

פרק ח: משנה ט – גת

חֲבִית שֶׁנִּשְׁבְּרָה בַּגַּת הָעֲלִיּוֹנָה, וְהִתְחַתְּוָנָה טִמְאָה,
מוֹדָה **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** וְ**רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ**,
שְׂאֵם יְכוּלִים לְהַצִּיל מִמֶּנָּה רְבִיעִית בְּטַהֲרָה, יִצִּיל.
וְאִם לֹא, **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** אָמַר: תֵּרַד וְתִטְמָא, וְאֵל יִטְמָאנָה בִּידָיו.

פרק ח: משנה י – נשפך

וְכֵן חֲבִית שֶׁל שֶׁמֶן שֶׁנִּשְׁפְּכָה,
מוֹדָה **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** וְ**רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ**,
שְׂאֵם יְכוּל לְהַצִּיל מִמֶּנָּה רְבִיעִית בְּטַהֲרָה, יִצִּיל.
וְאִם לֹא, **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** אָמַר: תֵּרַד וְתִבְלַע, וְאֵל יִבְלַעְנָה בִּידָיו.

פרק ח: משנה יא – נכרי

וְעַל זֶה וְעַל זֶה אָמַר **רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ**:
לֹא זֶה הִיא תְּרוּמָה שְׂאֵנִי מִזְהָר עָלֶיךָ מִלְּטִמְאָה, אֶלֶּא מִלְּאֲכֹלָה.
וְבַל תִּטְמָאָה כִּי־צַד?
הִיא עוֹבֵר מִמִּקּוֹם לְמִקּוֹם וְכִכְרוֹת שֶׁל תְּרוּמָה בִּידוֹ,
אָמַר לוֹ נְכָרִי:
”תֵּן לִי אַחַת מֵהוֹן וְאֶטְמָאָה, וְאִם לֹא, הֲרִי אֲנִי מִטְמָא אֶת כְּלָהּ”,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר: יִטְמָא אֶת כְּלָהּ, וְאֵל יִתֵּן לוֹ אַחַת מֵהוֹן וְיִטְמָא.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר: יִנְיַח לְפָנָיו אַחַת מֵהוֹן עַל הַסֵּלַע.

תרומות חייב – ט:ג

פרק ח: משנה יב – נשים

וכן נשים שאמרו להם נכרים:
 "תנו אחת מכם ונטמא, ואם לאו, הרי אנו מטמאים את כלכם",
 יטמאו את כלן, ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל.

פרק ט: משנה א – זורע

הזורע תרומה: שוגג, יופד; ומזיד, יקים.
 אם הביאה שלישי: בין שוגג בין מזיד, יקים.
 ובפשתו: מזיד, יופד.

פרק ט: משנה ב – מתנות עניים

וחיבת בלקט ובשכחה ובפאה,
 ועניי ישראל ועניי כהנים מלקטים,
 ועניי ישראל מוכרין את שלהם לכהנים בדמי תרומה, והדמים שלהם.
רבי טרפון אומר: לא ילקטו אלא עניי כהנים,
 שמא ישכחו ויתנו לתוך פיהם.
 אמר לו **רבי עקיבא**: אם כן, לא ילקטו אלא טהורים!

פרק ט: משנה ג – מעשרות

וחיבת במעשרות ובמעשר עני,
 ועניי ישראל ועניי כהנים נוטלים,
 ועניי ישראל מוכרין את שלהם לכהנים בדמי תרומה, והדמים שלהם.
 החובט משבח.
 והדש כיצד יעשה?
 תולה כפיפות בצוארי בהמה, ונותן לתוכן מאותו המין;
 נמצא לא זומם את הבהמה ולא מאכיל את התרומה.

TIME 4 MISHNA TEXT

תרומות ט:ד – ט:ז

פרק ט: משנה ד – גדולין

גדולי תרומה: תרומה; וגדולי גדולין: חלין.
אבל (1) הטבל, (2) ומעשר ראשון, (3) וספיחי שביעית,
(4) ותרומת חוצה לארץ, (5) והמדמץ, (6) והבכורים: גדוליהן חלין.
(7) גדולי הקדש, (8) ומעשר שני: חלין, ופודה אותם בזמן זרעם.

פרק ט: משנה ה – זרעו כלה

מאה לגנה של תרומה ואחת של חלין, כלן מתרין בדבר שזרעו כלה.
אבל בדבר שאין זרעו כלה, אפלו מאה של חלין ואחת של תרומה,
כלן אסורין.

פרק ט: משנה ו – טבל

הטבל: גדולין מתרין בדבר שזרעו כלה;
אבל בדבר שאין זרעו כלה, גדולי גדולין אסורין.
איזהו דבר שאין זרעו כלה?
כגון הלוי, והשום, והבצלים.
רבי יהודה אומר: השום כשעוררים.

פרק ט: משנה ז – שתילים

המנכש עם הנכרי בחסיות, אף על פי שפרותיו טבל, אוכל מהם עראי.
שתילי תרומה שנטמאו, שתלן – טהרו מלטמא,
ואסורין מלאכל עד שיגם את האכל.
רבי יהודה אומר: עד שיגם וישנה.

תרומות י:א – י:ד

פרק י: משנה א – נותן טעם

בְּצֵל שְׁנֵתָנוּ בְּתוֹךְ עֲדָשִׁים,
אִם שָׁלֵם, מִתֵּר; וְאִם חֲתָכוּ, בְּנוֹתָן טַעַם.
וְשֹׁאֵר כָּל הַתְּבַשִּׁיל,
בֵּין שָׁלֵם בֵּין מִחֲתָדָּה, בְּנוֹתָן טַעַם.
רַבִּי יְהוּדָה מִתֵּר בְּצִחָהּ, שְׂאִינוּ אֶלָּא לְטַל אֶת הַזֶּהֱמָא.

פרק י: משנה ב – תפוח

תְּפוּחַ שְׂרִסְקוּ וּנְתָנוּ לְתוֹךְ עֶסֶה וְחִמְצָה, הֲרִי זֶה אֲסוּרָה.
שְׂעוּרִים שֶׁנִּפְלוּ לְתוֹךְ הַבּוֹר שֶׁל מַיִם,
אִף עַל פִּי שֶׁהִבְאִישׁוּ מִימֵיו מִתְרִין.

פרק י: משנה ג – פת

הַרְוֵדָה פֶּת חֲמָה וּנְתָנָה עַל פִּי חֲבִית שֶׁל יַיִן תְּרוּמָה,
רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר, וְ**רַבִּי יְהוּדָה** מִתֵּר.
רַבִּי יוֹסִי מִתֵּר בְּשֵׁל חֲטִים, וְאוֹסֵר בְּשֵׁל שְׂעוּרִים,
מִפְּנֵי שֶׁהַשְּׂעוּרִים שׁוֹאֲבוֹת.

פרק י: משנה ד – כמון

תְּנוּרָה שֶׁהִסִּיקוּ בְּכֶמוֹן שֶׁל תְּרוּמָה וְאֶפֶה בּוֹ,
הַפֶּת מִתְרֵת,
שְׂאִין טַעַם כֶּמוֹן, אֶלָּא רִיחַ כֶּמוֹן.

תרומות י:ה – י:ח

פרק י: משנה ה – תלתן

תלתן שנפלה לתוך הבור של יין,
בתרומה במעשר שני:
אם יש בזרע כדי לתן טעם, אבל לא בעץ.
בשביעית, ובכלאי הכרם, והקדש:
אם יש בזרע ובעץ כדי לתן טעם.

פרק י: משנה ו – חבילי תלתן

מי שהיו לו חבילי תלתן בכלאי הכרם, ידלקו.
היו לו חבילי תלתן של טבל,
כותש, ומחשב כמה זרע יש בהם,
ומפריש את הזרע, ואינו צריך להפריש את העץ.
אם הפריש, לא יאמר: "אכתוש ואטל את העץ, ואתן את הזרע",
אלא נותן העץ עם הזרע.

פרק י: משנה ז – זיתים

זיתי חלין שכבשן עם זיתי תרומה:
פצועי חלין עם פצועי תרומה,
פצועי חלין עם שלמי תרומה, או במי תרומה,
אסור.
אבל שלמי חלין עם פצועי תרומה, מתר.

פרק י: משנה ח – דג

דג טמא שכבשו עם דג טהור,
כל גרב שהוא מחזיק סאתים,
אם יש בו משקל עשרה זוז ביהודה – שהו חמש סלעים בגליל –
דג טמא, צירו אסור.
רבי יהודה אומר: רביעית בסאתים.
ורבי יוסי אומר: אחד מששה עשר בו.

תרומות י"ט – י"ב

פרק י: משנה ט – חגבים

חֲגָבִים טְמֵאִים שֶׁנִּכְבְּשׁוּ עִם חֲגָבִים טְהוֹרִים, לֹא פָסְלוּ אֶת צִירָם. הָעֵיד **רַבִּי צְדוֹק** עַל צִיר חֲגָבִים טְמֵאִים, שֶׁהוּא טְהוֹר.

פרק י: משנה י – נכבשים

כָּל הַנִּכְבְּשִׁים זֶה עִם זֶה מִתְרִים, אֲלֵא עִם הַחֲסִית; חֲסִית שֶׁל חֲלִין עִם חֲסִית שֶׁל תְּרוּמָה, יָרַק שֶׁל חֲלִין עִם חֲסִית שֶׁל תְּרוּמָה, אָסוּר. אֲבָל חֲסִית שֶׁל חֲלִין עִם יָרַק שֶׁל תְּרוּמָה, מִתְרֵי.

פרק י: משנה יא – נשלקים

רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: כָּל הַנְּשָׁלְקִים עִם הַתְּרָדִים, אָסוּרִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵם נוֹתְנִין אֶת הַטָּעַם. **רַבִּי שְׁמַעוֹן** אוֹמֵר: כָּרוּב שֶׁל שְׁקִיא עִם כָּרוּב שֶׁל בַּעַל, אָסוּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בּוֹלַע. **רַבִּי יְהוּדָה** אוֹמֵר: כָּל הַמִּתְבַּשְּׁלִין זֶה עִם זֶה מִתְרִים, אֲלֵא עִם הַבָּשָׂר. **רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי** אוֹמֵר: הַכֶּבֶד אוֹסְרֵת וְאֵינָה נֹאסְרֵת, מִפְּנֵי שֶׁהִיא פּוֹלְטֵת וְאֵינָה בּוֹלַעֵת.

פרק י: משנה יב – ביצה

בִּיצָה שֶׁנִּתְבַּשְּׁלָה בְּתַבְלִין אָסוּרִין, אִפְּלוּ חֲלָמוֹן שֶׁלָּה אָסוּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בּוֹלַע. מִי שֶׁלָּקוֹת וּמִי כִּבְשִׁים שֶׁל תְּרוּמָה, אָסוּרִים לְזָרִים.

תרומות יא:א – יא:ד

פרק יא: משנה א – יין

אין נותנין דבִּלָּהּ וגְרוּגְרוֹת לְתוֹךְ הַמּוֹרִיס, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְאֻבָּדוֹ, אֲבָל נוֹתְנִין אֶת הַיַּיִן לַמּוֹרִיס.
וְאִין מִפְּטָמִין אֶת הַשָּׁמֶן, אֲבָל עוֹשִׂין אֶת הַיַּיִן יְנוּמְלִין.
אִין מְבַשְּׁלִין יַיִן שֶׁל תְּרוּמָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַעִיטוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְשַׁבֵּיחֻ.

פרק יא: משנה ב – מי פירות

דְּבַשׁ תְּמָרִים, וַיַּיִן תְּפוּחִים, וְחֶמֶץ סְתוּנִיּוֹת,
וְשָׂאֵר כָּל מִי פְרוֹת שֶׁל תְּרוּמָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב קָרוֹן וְחֶמֶץ,
וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר.
וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטַמֵּא מְשׁוּם מְשָׁקָה.
אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ: לֹא מָנוּ חֲכָמִים שֶׁבַעַה מְשָׁקִים כְּמוֹנֵי פְטָמִים,
אֲלֹא אָמְרוּ: שֶׁבַעַה מְשָׁקִין טַמְאִים, וְשָׂאֵר כָּל הַמְשָׁקִין טְהוֹרִין.

פרק יא: משנה ג – זיתים וענבים

אִין עוֹשִׂין תְּמָרִים דְּבַשׁ, וְלֹא תְפוּחִים יַיִן, וְלֹא סְתוּנִיּוֹת חֶמֶץ,
(1) וְשָׂאֵר כָּל הַפְּרוֹת – אִין מְשַׁנִּין אוֹתָם מִבְּרִיתָן בְּתְרוּמָה וּבְמַעֲשֵׂר שְׁנֵי,
אֲלֹא זִיתִים וְעֵנָבִים בְּלֶבֶד.
(2) אִין סוֹפְגִין אַרְבָּעִים מְשׁוּם עָרְלָה, אֲלֹא עַל הַיּוֹצֵא מִן הַזִּיתִים וּמִן
הָעֵנָבִים.
(3) וְאִין מְבִיאִין בְּכוֹרִים מְשָׁקִין, אֲלֹא הַיּוֹצֵא מִן הַזִּיתִים וּמִן הָעֵנָבִים.
(4) וְאִינוּ מְטַמֵּא מְשׁוּם מְשָׁקָה, אֲלֹא הַיּוֹצֵא מִן הַזִּיתִים וּמִן הָעֵנָבִים.
(5) וְאִין מְקַרְיָבִין עַל גְּבֵי הַמּוֹזֵבַח, אֲלֹא הַיּוֹצֵא מִן הַזִּיתִים וּמִן הָעֵנָבִים.

פרק יא: משנה ד – עוקצין

עֻקְצֵי תְאֵנִים וְגְרוּגְרוֹת, וְהַכְּלִיסִים וְהַחֲרוּבִין שֶׁל תְּרוּמָה,
אֲסוּרִים לְזָרִים.

תרומות יאה – יא:ח

פרק יא: משנה ה

גרעני תרומה, בזמן שהוא מכנסו, אסורות, ואם השליכו, מתרות.
וכן עצמות הקדשים, בזמן שהוא מכנסו, אסורין, ואם השליכו, מתרין.
המרסן מתר.

סבין של חדשות אסורות, ושל ישנות מתרות.
ונוהג בתרומה כדרך שהוא נוהג בחלין.
המסלת קב או קבים לסאה, לא יאבד את השאר,
אלא יניחנו במקום המצנע.

פרק יא: משנה ו

מגורה שפנה מונה חטי תרומה,
אין מחיבין אותו להיות יושב ומלקט אחת אחת,
אלא מכבד כדרך, ונותן לתוכה חלין.

פרק יא: משנה ז

וכן חבית של שמן שנשפכה, אין מחיבין אותו להיות יושב ומטפח,
אלא נוהג בה כדרך שהוא נוהג בחלין.

פרק יא: משנה ח

המעררה מכד לכד ונוטף שלש טפים, נותן לתוכה חלין.
הרפינה ומצה, הרי זו תרומה.
וכמה תהא בתרומות מעשר של דמאי ויוליכנה לכהן?
אחד משמנה לשמינית.

תרומות י"א:ט – מעשרות א:ב

פרק יא: משנה ט

כְּרִשֵׁי תְרוּמָה, מֵאֲכִילִין אוֹתָם לְבִהְמָה וְלַתְרַנְגּוּלִים.
 יִשְׂרָאֵל שֶׁשָּׂכַר פָּרָה מִכֶּהֱן, מֵאֲכִילָה כְּרִשֵׁי תְרוּמָה.
 וְכֵהֵן שֶׁשָּׂכַר פָּרָה מִיִּשְׂרָאֵל,
 אֵף עַל פִּי שְׁמֹזוֹנוֹתֶיהָ עָלֶיךָ, לֹא יֵאָכְלָנָה כְּרִשֵׁי תְרוּמָה.
 יִשְׂרָאֵל שֶׁשָּׂם פָּרָה מִכֶּהֱן, לֹא יֵאָכְלָנָה כְּרִשֵׁי תְרוּמָה.
 וְכֵהֵן שֶׁשָּׂם פָּרָה מִיִּשְׂרָאֵל, מֵאֲכִילָה כְּרִשֵׁי תְרוּמָה.

פרק יא: משנה י

מְדַלִּיקִין שָׁמֶן שֶׁרָפָה בְּבֵית כְּנִסְיֹת, וּבְבֵית מִדְרָשׁוֹת, וּבְמִבּוֹאוֹת הָאֶפְלִין,
 וְעַל גְּבֵי הַחֹלִין בְּרִשׁוֹת כֶּהֵן.
 בֵּית יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁאָת לְכֶהֱן, וְהִיא לְמוֹדָה אֶצֶל אָבִיהָ,
 אָבִיהָ מְדַלִּיק בְּרִשׁוֹתֶיהָ.
 מְדַלִּיקִין בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה, אֲבָל לֹא בְּבֵית הָאֲבָל, דְּבַרִּי **רַבִּי יְהוּדָה**.
 וְרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: בְּבֵית הָאֲבָל, אֲבָל לֹא בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה.
 רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר כָּאֵן וְכָאֵן. **רַבִּי שְׁמַעוֹן** מִתִּיר כָּאֵן וְכָאֵן.

מסכת מעשרות

פרק א: משנה א

כָּל אָמְרוּ בְּמַעֲשָׂרוֹת:
 כָּל שֶׁהוּא אֶכֶל, וְנִשְׁמַר, וְגִדּוּלּוֹ מִן הָאָרֶץ, חֵיב בְּמַעֲשָׂרוֹת.
 וְעוֹד כָּל אַחַר אָמְרוּ:
 כָּל שֶׁתְּחַלְתּוּ אֶכֶל וְסוּפוֹ אֶכֶל, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא שׁוּמְרוֹ לְהוֹסִיף אֶכֶל,
 חֵיב קָטָן וְגִדּוּל.
 וְכָל שֶׁאֵין תְּחַלְתּוֹ אֶכֶל אֲבָל סוּפוֹ אֶכֶל, אֵינוֹ חֵיב עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה אֶכֶל.

פרק א: משנה ב

מֵאִימְתֵי הַפְּרוֹת חֵיבוֹת בְּמַעֲשָׂרוֹת?
 הַתְּאֲנִים, מְשִׁיבֵי חֵילוֹ. הָעֲנָבִים וְהָאֲבִשִׁים, מְשִׁהֲבֵי אִישׁוֹ.
 הָאוֹג וְהַתּוֹתִים, מְשִׁיֵּאֲדִימוֹ. וְכָל הָאֲדָמִים, מְשִׁיֵּאֲדִימוֹ.

הַרְמוֹנִים, מְשִׁימָסוּ. הַתְּמָרִים, מְשִׁיטִילוּ שְׂאֵר.
הַאֲפֶרֶסְקִים, מְשִׁיטִילוּ גִידִים. הַאֲגֻזִים, מְשִׁיעֵשׁוּ מְגוּרָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: הַאֲגֻזִים וְהַשְּׂקָדִים, מְשִׁיעֵשׁוּ קֶלֶפָה.